

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 65.

Anden Session.

28de Møde.

Mandagen den 18de November.

(Fortsat).

Orsted: Det er ingenlunde alene paa Grund af Forholdet til Hertugdømmerne, at jeg meente, at det ikke var et belejligt Dieblit til at give vedvarende Love angaaende Sold-embedsmændenes Lønning, men jeg meente i Almindelighed den Ordning, der er begyndt i det hele Soldvæsen, navnlig ved Consumtionens Ophævelse, som for en Deel endnu er under Spørgsmaal og vil komme til at have betydelig Indflydelse paa hvilket Embedsper-sonale der kan behøves og ogsaa maaskee paa deres Forretningers Omfang og den Lønning, de med Hensyn dertil skulde have. Den høit-ærede Finantsminister erkjender selv, at, dersom det Forslag, der er gjort i Folkethinget, bliver vedtaget ogsaa i dette Thing, saavel som af Regjeringen, og altsaa bliver Lov, vil det bevirke betydelige Forandringer nu strax, efterat den her omhandlede Lov er udkommen og flere Forandringer af dette Slags kunne blive fornødne, og det forekommer mig ogsaa at indlyse af hvad der forøvrigt er udviklet i Sagen. Naar jeg nævnte Forholdet til Hertugdømmerne, har jeg aldeles ikke taget Hensyn til den Side, som den ærede Finantsminister udhævede. Jeg nævnte kun det, som jeg troer er det Simpleste, nemlig at, naar Danmark og Slesvig eller maaskee begge Hertugdømmerne bleve en Soldeenhed, maatte der ogsaa være Forhold mellem de forskjellige Gager paa de forskjellige Steder og altsaa blev det muligt, at Forholdene, naar de kom under Overveielse, kunde gjøre Forandring nødvendig, hvilket ogsaa vilde indvirke paa de Love, der skulle gjælde for Danmark. Jeg nævnte ogsaa Usædelighed, hvorledes uden Tvivl Alderstills-

gene maatte gaae over til det samlede Soldvæsen, og at Tallet af dem, der skulde nyde Tillæg, derefter maatte beregnes. Jeg har forøvrigt ikke meent, at, fordi man ikke vilde give en vedvarende Lov om Soldlønningerne, derfor Noget skulde være usikker paa sin Lønning, der er tilstaaet i Overensstemmelse med Bestillingen, og den Sanction, der, isald det var noget Nyt, skulde gives ved Finantsloven, men det forekommer mig, at den tilsigtede Ordning, som kan være fornøden i Embedsmændenes Gager, bedre lader sig tilveiebringe, naar man ikke nu paa en Tid, hvor det fra alle Sider maa erkendes, at de Regler, der kunne gives, snart ville kunne behøve Forandring, giver en Lov desangaaende. Det forhold sig ganske rigtigt, hvad den høitærede Finantsminister har udtalt, at Soldloven i det Hele, Soldvæsenets Organisation, Embedsforhold og Lønning kan jævnlige behøve en Forandring, saa at der til ingen Tid kan gjøres Regning paa at give evige Love for Soldlønningerne. Men her er Spørgsmaal, om man paa en Tid, hvor der er ganske særegne Omstændigheder, som vidne om, at man ikke kan give noget Stadigt, men at der snart behøves Forandring, skal gaae ind paa at give saadanne Love. Den høitærede Finantsminister har ogsaa misforstaaet hvad jeg anførte med Hensyn til Alderstillslæg, naar han mener, at jeg vilde ansee det for mere antageligt, hvis det gik ud paa, at Alderstillslæg skulde regnes ogsaa med Hensyn til Tjenester i andre Embeder og Embedsclasser, end den, hvori den Baagjældende nu er. Jeg anførte blot, at derved, at denne Anciennitet ikke kommer i Betragtning, taber Loven den Billighed, der ellers kunde synes at være i Forslaget; men den Slutning, jeg deraf udleder, er ingenlunde, at der skulde finde Alders-